

เรื่องเล่าจากศิลปินกร มบำบัด
บทเรียนที่ ๑ กว่าจะมาเป็นรูปแบบบริ การ

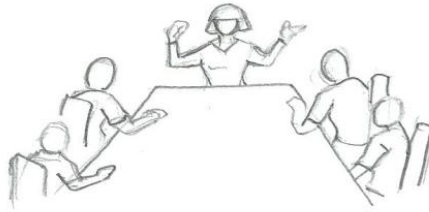
ตลอดระยะเวลา 24 ปีในการทำหน้าที่ให้บริการผู้ป่วยที่เริ่มต้น จากสิ่งที่ไม่ใช่รูปแบบ บริการที่ไม่ชัดเจน จนในปัจจุบันสามารถตอบได้อย่างมั่นใจว่าเราคืองานศิลปกรรมบำบัด กลุ่มงานฟื้นฟูสมรรถภาพ สถาบันราชานุกูล

แต่กว่าจะมาเป็นรูปแบบบริการทางเลือก อุปสรรคและปัญหาต่างๆผ่านเข้ามาอย่างไม่ลดละเดี่ยวแก้ ตรงนี้ อีก ประเด็น ก็มีเรื่องเกิดขึ้น เวียนไปเวียนมา บางครั้งเกิดซ้ำแล้วซ้ำ เล่า ปัญหาที่พูดถึงคือเรื่องคน ศิลปกรรมบำบัดมักจะปฏิเสธไม่เป็นรับทุกเรื่อง จะส่งใครมาก็ต้องรับ ถ้าไม่รับก็อด ผลที่เราได้รับคือการพัฒนา งานล่าช้า ไม่ใช่คนของศิลปกรรมบำบัดไม่มีประสิทธิภาพ แต่ที่ได้คนเข้ามานั้น เขาเข้ามาเพื่อขอฝึกงาน แต่พอ เป็นงานแล้ว ประโยคที่คุ้นหูคือหนูขอลาออก การถ่ายโอนงานจึงเกิดการชะงักทุกอย่างมากองอยู่กับข้าพเจ้าผู้ เดี่ยว

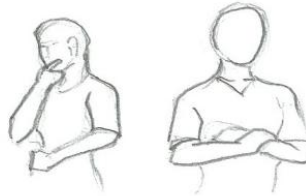
เมื่อมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดบ่อยๆ สถานการณ์รอบๆเริ่มจะตึงเครียด คำสั่งแรกที่ต้อง เรียกประชุมคือ เรื่อง เราจะอยู่หรือจะไป จำได้ว่าเรียกประชุมแบบไป มให้ตั้งตัว งานเสร็จขึ้นพบหัวหน้าเป็นรายบุคคล ชนิด 3 เวลา (เช้า เที่ยง บ่าย) ผลลัพธ์ที่ได้ เจ้าหน้าที่ภายในหน่วยงานเกิดความตระหนัก

วิธีการ

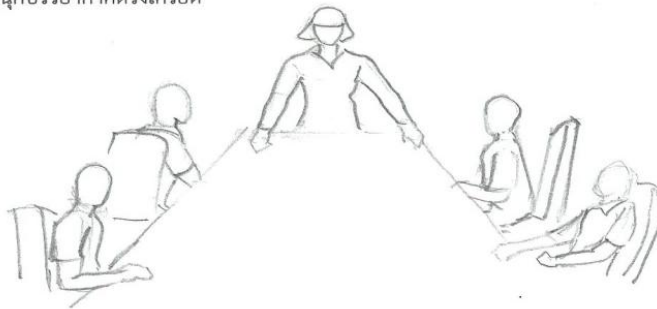
ขั้นตอนแรก จับทุกคนมานั่งประชุมผลสรุป (ไม่ผ่าน)

ขั้นที่ สองลองให้กลับไปคิดและทบทวนบทบาทภาระหน้าที่ของแต่ละคน (ไม่ผ่าน)

ขั้นที่ สาม ใช้จิตปราบจิต ใส่ข้อมูลแนวทางปฏิรูปงาน เตรียมสลับเปลี่ยนพื้นที่ในการปฏิบัติงาน (ผ่าน)
แต่น่ากลัว ไม่สนุกบรรยากาศตึงเครียด

ผลลัพธ์ที่ได้

รูปแบบบริการศิลปกรรมบำบัด

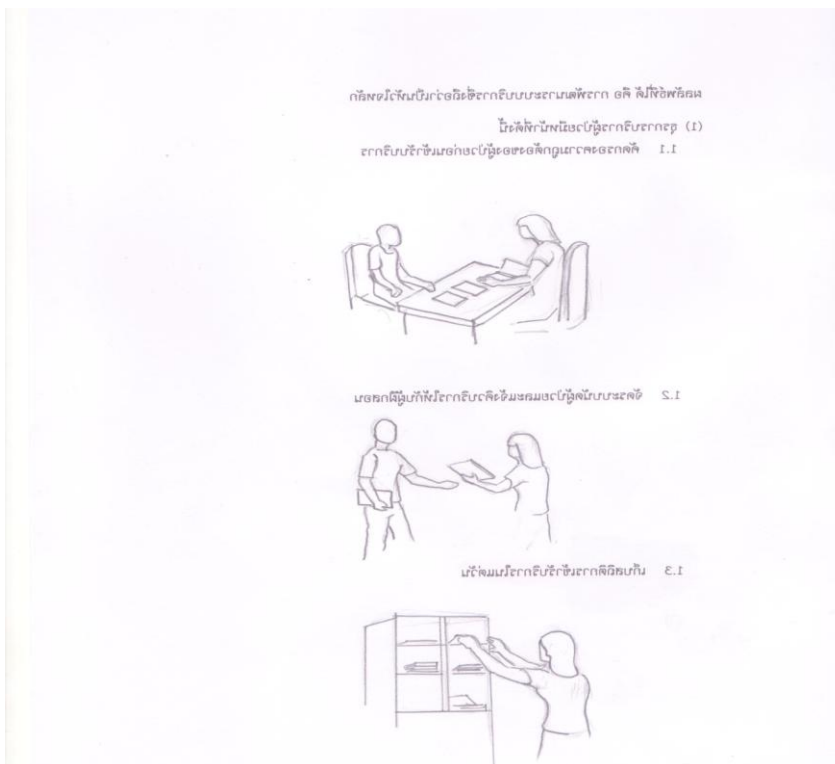
สารบัญ

เนื้อเรื่อง

1. การตกลงบริการ ตารางการลงการเข้าถึงและการรับบริการ
2. เริ่มต้นการใช้โปรแกรมฐานข้อมูลผู้ป่วย
3. การดูสิทธิเบื้องต้น
4. การนัดหมาย
5. การประสานงานหน่วยที่เกี่ยวข้อง
6. การคิดค่ารักษาพยาบาล
7. การดูรายงานให้บริการของหน่วยงาน
8. ข้อสังเกตหน้าจอโปรแกรม กรณีผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยใน
9. หน่วยบริการ

1. ธุรการบริการผู้ป่วย

- 1.1 คัดกรองความถูกต้องของผู้ป่วยก่อนเข้ารับบริการ
- 1.2 มีระบบนัดผู้ป่วย
- 1.3 บันทึกข้อมูลการรับผู้ป่วยและจำหน่าย
- 1.4 สถิติการเข้ารับบริการ

2.การประเมิน ด้านศิลปะบำบัด

	The Past Art	Figure
<p>Emotion</p> <ul style="list-style-type: none"> - ร่าเริง ยิ้ม สามารถ ควบคุม อารมณ์ ได้ดี ระดับ ช่วงความ สนใจใน การทำ กิจกรรม ต่อเนื่อง <p>Cognitive Function</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีการ วางแผน งานก่อน ลงมือ ปฏิบัติ เช่นวันนี้ ครูถามว่า คุณ ต้องการ ทำอะไร เด็กตอบ ว่าจะ 	<p>Art as Communication</p> <p>-การใช้การศิลปะเพื่อ สื่อสารกระตุ้นให้เกิดการ แสดงออกอย่างอิสระใน การบำบัด/พัฒนา</p> <p>สื่อวัสดุที่เด็กเลือกใช้</p> <p>- สีไม้ , สีเทียน, กระดาษ</p> <p>จำนวนชิ้นงาน</p> <p>-2 รูป</p> <p>สรุป</p> <p>-เด็กมีการสื่อสารเพิ่มขึ้น ท้าทาย, ตอบคำถาม รอยยิ้ม, ปฏิบัติตาม คำสั่ง , การควบคุม อารมณ์อยู่ในระดับ ปานกลาง</p>	 <p>เด็กเล่าและบอกชื่อภาพ ภาพนี้ชื่อนางา</p> <p>ครูถามว่าทำใหม่ถึงตั้งชื่อภาพนางาเด็กตอบ เคยดูหนังใน internet</p> <p>Figure.1</p>

<p>เขียนเรื่อง วัยรุ่น ได้หวัน - มีการ ตัดสินใจ เลือกใช้ สื่อวัสดุได้ เองเช่น ขอ กระดาษ แผ่นใหญ่ สี</p> <p>Conscious</p> <p>- มีการรับ ฟัง สื่อสาร ตอบ คำถาม</p>		
---	--	--

สรุปบทเรียนที่ 1

จากงาน ศิลปกรรมบำบัด กลุ่มงานฟื้นฟูสมรรถภาพ

เล่าเรื่องจากผู้ปฏิบัติงาน (สุภาพร)

“ผู้บกพร่องทางด้านสติปัญญามีความแตกต่างกันทุกคน โดยเฉพาะผู้บกพร่องฯ กลุ่มอาการออทิสติก 100 คน ก็ 100 แบบ”

วันนี้จะเล่าถึงผู้บกพร่องทางด้านสติปัญญา 2 คน ชื่อนายวัชระ เลิศพรมสนธิ์ ชื่อเล่น เหลียง และอีกคน ชื่อนายณัฐเดช เลิศพรมสนธิ์ ชื่อเล่น ทิว เหลียง เป็นน้องชายของ ทิว ซึ่งผู้บกพร่องทั้ง 2 คน เป็นผู้ป่วยที่อยู่ในศิลปกรรมบำบัด ดิฉันผู้เล่าได้เข้ามาทำงาน ที่ศิลป กรรมบำบัด วันที่ 1 ธันวาคม 2552 ดิฉันได้เห็นผู้ป่วยทั้ง 2 คน ตั้งแต่วันแรกคนชื่อเหลียง จะบกพร่องทางการฟังและการพูดคือพูดไม่เป็นคำออกเสียงไม่ชัด ส่วนคนที่ชื่อ ทิว บกพร่องทางการฟัง มักจะพูดเสียงดัง และทั้ง 2 คนชอบกินน้ำอัดลมมากมก ดิฉันจะเห็น 2 คน

ซื้อมากินอย่างน้อยวันละ 3-4 ถูง ซึ่งกินมากก็ไม่ดีต่อสุขภาพเพราะน้ำตาลมากก็ไม่ดีต่อสุขภาพน้ำตาลมาก ดิฉันได้บอก เหลียงและทิว ว่าให้กินไม่เกิน 1 ถูงเท่านั้นต่อวัน การพูดคุยกันมีทั้งภาษาและท่าทาง มาหลังๆเขาก็เชื่อไม่กินเกินวันละ 1 ถูง

ทิวและเหลียง ชอบช่วยเหลือเพื่อน ๆ และครูที่ศิลปกรรมบำบัดเป็นอย่างดี ส่วนที่เด่นที่สุดของทั้ง 2 คน เวลาเห็นครูอยู่ไกลๆ ก็จะยกมือไหว้ พอดิฉันทำไม่เห็นเขาก็ไม่ยอม ให้ดิฉันรับไหว้ให้ได้ พอคนเดินผ่านไปผ่านมา ทั้ง 2 คน ก็ทักทายทุกคนโดยการยกมือไหว้ บางครั้งเขาไหว้ดิฉันประมาณ 3-4 ครั้ง ก็มี ดิฉันก็เป็นคนบ้าจี้ด้วยสิรับไหว้เขาทุกครั้งไป

ในช่วง ปี 2555 ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์- มีนาคม 2555 ทิว ซึ่งเป็นคนที่มีพฤติกรรมชอบพูดคุยคนเดียว แยกตัว ชอบโทรศัพท์ บางทีไปหยอดเหรียญที่อาคารอำนวยการพูดเสียงดังมากแต่พอเข้าไปดูจริงๆ ไม่ได้คุยกับใครเลยพูดคุยคนเดียว หลังๆมานี้พกโทรศัพท์มาด้วย เดินอยู่ข้างนอกรตีกศิลปกรรมบำบัดตลอดเวลาโดยไม่สนใจใครบอกให้เข้ามา ชอบไปนั่งเหม่อดูรถเมล์ตรงป้ายรถเมล์ในรั้วด้านหลังตีกศิลปกรรม

เหลียง เป็นคนพูดสอนได้เชื่อฟัง แต่เวลาเหลียง ตื่นเต้น มักจะชอบพูดเสียงดัง ชอบบรรยายสิ่งที่เขาเจอ เช่น รถทัวร์ รถเมล์ “ครูครับรถสูง ขนาด...” โดยการทำมือ แต่เปล่งเสียงออกมาจะเป็นเสียง ก.ไก่

ดิฉันทำงานที่สถาบันราชานุกูล ประจำที่ตีกศิลปกรรมบำบัด มาได้ 2 ปี การสื่อสารกับผู้ป่วยบางครั้งอาจเป็นการยากที่จะเข้าใจ คงต้องเรียนรู้ผู้บกพร่องๆไปเรื่อยเพราะดิฉันว่า “ทุกคนเกิดมาความแตกต่างกัน”